

DAUGIAU NEI 2 MILIJONAI SKAITYTOJŲ INTERNETE

AFTER KNYGŲ SERIJOS GERBĖJAMS!

PAV
**PALŪZUSI
DŽULJETA**

2 DALIS

LEISA RAYVEN

baltos lankos

Leisa Rayven

Palūžusi Džuljeta

romanas

Iš angļu kalbos vertē Justē Povilaitienē

baltos lankos

Versta iš:
Leisa Rayven, *Broken Juliet*, St. Martin's Press,
New York, 2015

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Korektorė
Virginija Bračiulytė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Viršelį adaptavo
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-479-074-4

Copyright © 2015 by Leisa Rayven
All rights reserved.

© Kerri Resnick, viršelio dizainas
© Justė Povilaitienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2018
© Baltų lankų leidyba, 2018

Grožio atkūrimas

Dabartis

Niujorkas

Kasandros Teilor butas

Japonijoje paplitusi meno šaka kincugi*, kai sudužęs brangus keramikos dirbinys suklijuojamas sumaišius aukso dulkes su specialiu laku. Užliejus šiuo mišiniu įskilimus išgaunamas ypač gražus efektas.

Mane visada žavėjo tokia idėja.

Labai dažnai žmonės stengiasi paslėpti savo randus. Neva net menkiausias palūžimas yra jų silpnumo įrodymas. Jie prilygina randus klaidoms, klaidas – gėdai. Tobulybė visada sudarkoma.

Kincugi meno principas priešingas. Čia laikomasi tokios nuostatos: „Grožis gimsta iš tragedijos. Pažiūrėk į šiuos neįkainojamus patirties režius.“

Stovėdama koridoriuje girdžiu aidą – į duris beldžiasi buvęs mylimasis. Staiga suvokiu, kad nors kincugi yra puikus sumanymas, juo nepaslėpsi tiesos – bus akivaizdu, jog daiktas buvo sudužęs ir šito niekaip nepakeisi. Nesvarbu, kaip elegantiškai atrodytų atkurtas grožis, daiktas niekada nebebus kaip anksčiau. Tik sulipdytų šukių visuma, ankstesnės formos imitacija.

* Jungimas arba rekonstravimas auksu (jap.).

Spręsdama iš jo nuoširdaus elektroninio laiško – įspūdingo meilės prisipažinimo, kurį gavau ši rytą, patikėjau, jog Itanas nori užgydyti mano žaizdas. Kad ir kaip būtų ironiška, jis mano pirmasis sudaužęs man širdį.

Žinau, ką manai, – palikau tave, nes nemylėjau. Deja, tu klysti. Visada tave mylėjau, pamilau iš pirmo žvilgsnio.

Labai ilgai tikėjau, jog nusipelniau, kad mane atstumtų žmonės. Taip maniau, kol nesutikau tavęs. Niekaip negalėjau suvokti, kad jeigu bent penkioms minutėms nustočiau būti siaubingu, nepasitikinčiu asilu, galbūt... tik galbūt... galėčiau turėti tave šalia savęs.

Aš noriu būti su tavimi, Keise.

Man reikia tavęs lygiai taip pat, kaip ir tau manęs. Mes vienas kitu užpildome mummyse atsivėrusią tuštumą. Prireikė daug laiko, kad suprasčiau šią tiesą.

Ir vėl pasigirsta beldimas, tik šį kartą garsesnis. Privalau atidaryti duris.

Jis teisus. Be jo man atsiveria tuštuma. Visada nešiojau ją savyje. Tačiau ką galiu daugiau jam pasiūlyti, nebent kiautą moters, kurią jis pamilo?

Nebūk tokia kvaila kaip aš ir išėik iš komforto zonos. Leisk pasiekti mums pergalę. Suprantu, jog tau atrodo per daug rizikinga ir vėl mane pamilti, tavo šansai migloti, tačiau leisk man kai ką tau pasakyti: jaučiuosi užtikrintai. Nesugebėčiau nustoti tavęs mylėti, jeigu ir mėginčiau.

Gali būti, kad jis mane myli, bet vis dėlto gali palikti. Jis įrodė tai ne vieną kartą.

Ar vis dar bijau būti įskaudintas? Žinoma. Tikriausiai tu jauti tą patį – bijai, kad galiu tave įskaudinti.

Bet dabar man užteks drąsos patikėti, jog, be jokių abejonų, verta dėl šito rizikuoti.

Leisk man ir tau įkvėpti drąsos.

Jau kurį laiką nebevartoju žodžio „drąsi“ apibūdindama save.

Suskambo telefonas – gavau žinutę.

<Ei! Aš stoviu už tavo durų. Ar esi namie?>

Mano nugara perbėga susijaudinimo ir baimės šiurpuliukai, jie varžosi tarpusavyje, kuris jausmas pirmasis pasieks smegenis.

Perskaičiusi jo elektroninį laišką norėjau su juo susitikti. Tačiau pasirodžius jam čia neturiu nė menkausio supratimo, kaip elgtis.

Žingsniuoju koridoriumi lyg sapne. Tarsi praėję treji metai būtų košmaras, o dabar ketinu prabusti. Viskas vyksta tarytum sulėtintame filme. Svarbi kiekviena smulkmena.

Priėjusi prie durų stipriau susiveržiu chalata ir išpučiu orą, kad bent kiek nusiraminsčiau. Tada drebančia ranka atrakinu duris.

Kol praveriu jas, nenustoju kvėpuoti. Už jų stovi Itanas, rankoje laiko telefoną. Jis toks gražus, bet pavargęs. Susijaudinęs. Jis jaudinosi beveik taip pat kaip ir aš.

– O! – tyliai sako jis. Lyg bijotų, kad jo neišvaryčiau.

– Tu čia.

– Taip.

– Kaip tai įmanoma? Turiu galvoje, ką tik išsiunčiau žinutę.

Tu čia jau buvai?

– Na... Taip. Aš... žinai, stoviu čia jau valandėlę. Kai parašiau tau laišką, nebegalėjau užmigti. Mąščiau apie įvairius dalykus.

Apie tave, – jis žvilgteli į savo telefoną ir įkiša į kišenę. – Norėjau būti šalia, jeigu tu... – jis nusišypso ir papurto galvą. – Norėjau būti čia. Arti.

Jo švarkas mėtosi ant žemės, suglamžytas guli šalia kartinio kavos puodelio.

– Itanai, kiek laiko tu čia jau esi?

– Jau sakiau, neil...

– Kiek tiksliai?

Jo blankus šypsnyš slepia kur kas sudėtingesnius dalykus. Kažką beviltiško.

– Keletą valandų, bet tam tikru atžvilgiu... – Itanas meta žvilgsnį į savo kojas ir vėl papurto galvą. – Jaučiuosi taip, tarytum būčiau stovėjęs čia trejus metus, tiesiog kaupdamas drąsą pabelsti į duris. Manau, jog elektroninis laiškas buvo to ryžto rezultatas.

Kai jis vėl pažvelgia į mane, pirmą kartą per visą šį laiką išvystu jo akyse baimę.

– Iš tikrųjų norėčiau sužinoti, ar ketini mane įsileisti į vidų?

Pastebiu, kad dešine ranka laikausi įsikibusi į durų staktą, o kaire laikau duris. Kūnu užstoju įėjimą. Atrodo, nesąmoningai užtveriu jam kelią.

Itanas iš lėto ir itin atsargiai pasilenkia į priekį.

– Perskaitei mano laišką, tiesa?

– Taip.

Jis susikiša rankas į kišenes ir nepatikliai žiūri.

– Ir? Kaip tau jis?

Nežinau, ką jam atsakyti. Ar jis nori išgirsti iš manęs koki prisipažinimą? Kažką, kas prilygtų jo tūkstantį kartų parašytam „aš tave myliu“?

– Itanai, tas laiškas buvo... nuostabus.

Akivaizdu, kad jis tai ir norėjo išgirsti, mat jo veidas nušvinta.

– Tau jis patiko?

– Perskaičiau su malonumu, – mano gerklos įsitempia tariant raidę „m“. – Ar iš tikrųjų rašei visas... tas frazes... po vieną?

– Taip.

– Kiek užtrukai?

– Aš nesekiau laiko. Tiesiog privalėjau tau tai pasakyti. Ir dabar noriu, kad žinotum.

Tvirčiau įsikimbu į duris.

Suprantu, jog šis pokalbis negali vykti tarpduryje, bet jeigu įsileisiu Itaną į vidų ir jis palies mane, mano trapios stiprybės likučiai subyrės į šukes.

– Taigi... kuria linkme judėsime? – Itanas žingteli į priekį. – Turiu galvoje, aš žinau, ko noriu, – jis prieina prie manęs taip arti, kad beveik liečiasi mūsų kojos. – Manau, jog ganėtina aiškiai išdėščiau savo poziciją. O ką tu manai?

Jaučiant jo artumą mano kūnas įsitempia it styga.

Šis vyras man siejasi su daugybe dalykų. Jis buvo mano tikras draugas. Mano pirmoji meilė. Pirmasis meilužis. Didelio malonumo, apie kurį nieko nenučiuokiau, specialistas ir dar didesnis širdies daužytojas; nė nenumaniau, jog galiu šitiek iškęsti.

Atrodo, beveik neįmanoma suprasti, kiek jame telpa vaidmenų, žmonių, kuriuos jis nori įkūnyti vienas. Kažkuo, kas tiesiog nori būti mano vieninteliu.

Mano.

– Keise... – Itanas paliečia man ranką, paskui slysta riešu aukštyn, pasiekia dilbį. Nuo jo prisilietimų pašiurpsta oda. – Ko tu nori?

Aš noriu jo. Negaliu nenorėti. Man reikia jo. Nekenčiu šio poreikio.

– Nežinau, – sušnabždu.

– Žinau, – sako jis pasilenkęs į priekį. – Pakviesk mane į vidų. Prižadau, ši kartą pasiliksiu.

Sutryptas pažeidžiamumas

*Prieš šešerius metus
Vestčesteris, Niujorkas
Grovo institutas*

Prabundu ir pasiražau, man prireikia keleto akimirų, kad suprastčiau, kodėl jaučiu skausmą. Netrukus prisimenu.

Aš mylėjau. Neįtikėtinai aistringa, raumenis sudrebinusi lytinė sueitis. Su Itanu.

Nusišypsau.

Itanas Holtas atėmė mano nekaltybę.

O Dieve, kaip jis jautėsi. Būdamas ant manęs ir manyje.

Mano sąmonę vienas po kito atakuoja vakaro epizodai ir skausmą pakeičia virpuliai.

Be abejo, dabar aš atrodau kitaip. Jaučiuosi kitaip. Puiku. Tarsi man būtų atsivėręs visiškai naujas potyrių pasaulis, ir aš nekantriai laikiu, kada galėsiu jį geriau pažinti.

Su juo.

Jausdama pasitenkinimą atsidūstu, pažvelgiu į kitą lovos pusę, ji tuščia.

Pramerkiu akis.

– Itanai?

Atsikeliu ir apieškau kiekvieną buto kampelį. Tuščia.

Sugrįžtu ir atsisėdu ant lovos. Paklodės sujauktos ir vis dar kvepia juo.

Patikrinu telefoną. Žinučių nėra. Pažvelgiu po lova norėdama įsitikinti, kad ten nėra nukritusio jaudinančio meilės laiškelio / atsiprašymo.

Nieko nėra.

Labai gerai.

Aš beveik įsitikinusi, jog tai negeras ženklas, kai vidurnaktį vyras palieka moterį vieną lovoje.

Vėliau rytą lankstau kojas per kelius laukdama mūsų – pažengusiųjų – vaidybos užsiėmimo pradžios.

Holtas vėluoja. Jis niekada nevėluoja.

Iki šiol negaliu patikėti, jog jis tiesiog išėjo. Turiu galvoje, jei pirmą kartą permiegi su mergina, bent atsiųsi jai žinutę, tiesa? Jeigu nediršti paskambinti ir pasakyti: „Oho! Dėkoju, kad aš buvau pirmasis, kuriam leidai nuskinti skastybės žiedelį. Tai buvo nerealu.“

Žinau, jog jam išties labai sunku būti atviram, tačiau ar jis nesupranta, kad ne jam vienam reikia nuraminimo?

Į klasę įlekia Erika, tad stengiuosi išmesti iš galvos mintis apie Itaną.

– Ponios ir ponai, sveiki sugrįžę. Tikiuosi, visi atgavote jėgas per Padėkos dieną. – Draugai smagiai nusiteikę kažką neaiškiai sumurma sau po nosimi, ir ji nusišypso. – Gerai, nes keletą ateinančių savaitių paspausiu jus stipriau nei visada. Šį semestrą vaidinsime su kaukėmis. Tai yra viena iš sudėtingiausių ir seniausių, siekiančių antikos laikus, teatro meno formų.

Duryš atsidaro, Erika susiraukia, kai Holtas įeina ir atsėdėda. Jis atrodo pavargęs.

– Ačiū, kad prisidėjote prie mūsų, pone Holtai.

Jis linkteli galvą.

– Nėra už ką.

– Ar galėčiau jums ką nors padovanoti? Galbūt laikrodį?

Itanas nudelbęs akis žiūri į savo rankas.

– Atsiprašau už pavėlavimą.

Erika mesteli kritišką žvilgsnį į vaikina.

– Kaip jau minėjau, vaidinti su kauke sudėtinga, be to, reikia, kad aktorius būtų visiškai sąžiningas ir atviras. Ši meno forma draudžia varžyti emocijas ar reikšti netikrus jausmus. Būkite pasiruošę tam tikram žiauriam savęs išbandymui.

Holtas pažvelgia į mane ir išspaudžia menkutį šypsnį, paskui nusigręžia.

Erika nukulniuoja prie savo stalo ir pasiima didelę dėžę su kaukėmis. Išverčia jas ant grindų.

– Šios kaukės išreiškia konkrečią emociją. Norėčiau, kad visi per keletą minučių išsirinktumėte tą, kuri jums patinka.

Visi prieina prie kaukių. Kalbasi ir juokauja, Itanas stovi gale ir laukia, kol būrys išsisklaidys. Nueinu ir atsistoju greta jo.

– Sveikas.

– Sveika, – žvilgteli į mane akies krašteliumi.

– Palikai mane šįryt, – jis susikiša rankas į kišenes, skruostų raumenys įsitempia. – Ar tu... nusivylei manimi? Dėl to, kas tarp mūsų įvyko? Turiu galvoje, sakei, jog turėtume palaukti, o aš spaudžiau tave ir vis tiek norėjau padaryti tai, tačiau...

– Ne, – Itanas gūžteli pečiais. – Tu manęs nenuvylei. Aš tiesiog... Man reikėjo kai ką padaryti, nenorėjau tavęs žadinti. Viskas gerai.

Nors jo žodžiai skamba raminaimai, man nepalengvėja.

– Taigi tau... patiko? Aš? Ką mes darėme?

Vaikinas nuleidžia galvą, jo lūpose matau bręstantį šypsnį, kai jis pasilenkia man prie ausies ir sušnabžda:

– Keise, tik tu gali užsigeisti pakalbėti apie seksą viduryje vaidybos pamokos. Ar galime pakalbėti apie tai vėliau, kai ištrūksime iš auditorijos, pilnos žmonių?

– Ak, taip. Žinoma. Vėliau, – žinau, jog jis teisus, bet mano pasitikėjimas savimi blėsta vis labiau, sulig kiekviena sekunde. – Kada vėliau?

Itanas atsidūsta ir vėl pasilenkia taip arti manęs, kad net lūpomis liečia ausį.

– Taip, man patiko. Labai. Be jokių abejonių, buvai pati geriausia iš visų. Bet galvojant apie šią akimirką man gali liūdnai baigtis. Taigi prašau tavęs dėl visų nemalonių šios dienos nesusi-pratimų palikti mane ramybėje.

Jo išpažintis priverčia mane sušvytėti. Tai nepateisina jo dingimo, tačiau bent jau sužinojau, kad jis gerai praleido laiką.

Erika parodo į mus.

– Pone Holtai, panele Teilor... mažiau kalbų, daugiau darbų. Prašau išsirinkti kaukes. Norėčiau pradėti.

Mums susiruošus žengti į priekį ant grindų mėtosi tik dvi kaukės: viena su didele nosimi ir sunki, surauktais antakiais, kita – kaip vaiko veidas, apvaliomis akimis ir švelniais skruostais.

– Agresija ir pažeidžiamumas, – ištaria Erika pasirėmusi į stalą. Pasiimu vaikišką kaukę, o Holtas kitą, ji cakteli liežuviu ir sukeičia jas vietomis. – Šitas pasirinkimas jums abiem bus kur kas netikėtesnis, ką manote?

Holtas įsitempia, akimirką dingteli, jog puls ginčytis. Tačiau Erika spokso į jį tol, kol jis apsigręžia ir nupėdina į savo vietą.

Paskui Erika kviečia žmones poromis į vaidinti skirtą erdvę. Ji lepteli užuominas, skirtas improvizacijai, kur reikia naudoti tik kūno kalbą. Sudėtinga, kiekvienas stengiasi iš visų jėgų, bet Erika stengiasi išspausti iš mūsų daugiau. Šiandien ji atrodo baurinamai. Sudrėksta rankos, kai ji pakviečia mane ir Itaną į sceną.

– Panele Teilor, jūs įkūnijate jėgą, tačiau neigiamame kontekste. Pasitikėjimas, dominavimas, tvirtumas. Pone Holtai, jūs priešingai. Jautrus, atviras, patiklus. Pradėkite, kai būsite pasirėngę.

Užsidedu kaukę. Ankštoka, net sunku kvėpuoti. Vos galiu matyti pro mažas akių skylutes, turiu pasukti galvą, kad išvysčiau Itaną.

Kelias akimirkas jis žiūri į mane, paskui užsideda kaukę.

Šiek tiek užtrunku, kol susikaupiu, vėliau pajudu Holto link, stengiuosi atrodyti kiek įmanydama imponantiškiau. Nelengva užduotis, nes jis gerokai aukštesnis. Vis dėlto stengiuosi atrodyti agresyviai ir grėsmingai.

– *Jauskite*, ką darote, panele Teilor. Įsikūnykite į emociją, kurią išreiškia kaukė.

Griebiu Holtui už marškinių ir tyliai įsakau užimti vietą scenoje. Jis atsisako, apsimeta bijąs, juda nerangiai.

– *Pone Holtai*, jūsų kaukė simbolizuoja nuolankumą ir pažeidžiamumą. Turite išreikšti šias savybes. Atsiverkite.

Itanas stengiasi padaryti, kas liepta, bet jo judesiai šabloniški. Jis susinervina ir atrodo labiau piktas nei pažeidžiamas.

Galiu pasakyti, jog mes nuvylėme Eriką. Po kelių minučių, kai ji liepia nutraukti pratybas, Holtas nusiplėšia kaukę ir išdidžiai nužingsniuoja prie savo kėdės.

Erika surenka kaukes ir sudeda jas atgal į dėžę.

– *Suprantu*, šiandien jums buvo sunku, bet laikui bėgant bus lengviau. Galutinis šio modulio įvertinimas sudarys penkiasdešimt procentų viso jūsų vaidybos balo. Tad tikiuosi, kad parodysite, ką sugebate.

Itanas pakelia ranką.

– *Pone Holtai*.

– *Ar galėsime per kitą užsiėmimą apsikeisti kaukėmis?*

– *Ne*. Jūs dirbsite su ta kauke, kurios emociją bandėte įkūnyti šiandien, visą semestrą. Manau, jums, *pone Holtai*, derėtų priprasti ir aptikti savo pažeidžiamą pusę.

Itanas žiūri niekinamu žvilgsniu ir atrodo beveik juokingai.